

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/54/2021
Identifikačné číslo spisu: 1220206342
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1220206342.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Uniphone s.r.o., Popradská 12, 040 01 Košice, IČO: 45 979 855, zastúpeného advokátom JUDr. Františkom Buhlom, Čajakova 5, 040 01 Košice, proti odporcovi Slovak Telekom, a.s., Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, IČO: 35 763 469, o nariadenie neodkladného opatrenia, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/2/2021-191 z 19. februára 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Odporca má proti navrhovateľovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 58Cb/180/2020-129 z 10. decembra 2020 zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť sprístupniť jeho užívateľom účastnícke mobilné čísla z číselnej množiny (0) 943 12xxxx pridelenej navrhovateľovi a volania určené pre účastnícke mobilné čísla z číselnej množiny (0) 943 12xxxx pridelenej navrhovateľovi smerovať do verejnej elektronickej komunikačnej siete navrhovateľa.

2 Súd prvej inštancie v odôvodnení uznesenia poukázal na ustanovenie §§ 324 až 329 CSP, § 332 ods. 1 CSP a § 2 ods. 2 a 9 a § 41 ods. 3 Zákona o elektronických komunikáciách. Vychádzajúc z návrhu navrhovateľa a z predložených listinných dôkazov vyslovil záver, že v danej veci nie sú splnené zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko navrhovateľ neosvedčil potrebnosť a naliehavosť situácie vyžadujúcej si okamžitý zásah súdu do pomerov strán sporu. Uviedol, že za daného stavu absentuje naliehavosť situácie, vyžadujúcej neodkladné riešenie veci v záujme predchádzania vzniku novej poruchy v právnom vzťahu. Zdôraznil, že za danej situácie nemôže neodkladným opatrením upraviť vzťahy medzi stranami sporu len preto, že navrhovateľ má v pláne spustiť od decembra službu Unimobile a to bez toho, aby mal vyriešené všetky sporné skutočnosti s odporcom. Doplnil, že ak aj odporca porušil zmluvnú a zákonnú povinnosť, čo súd v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia nemôže prejedukovať, mal sa navrhovateľ splnenia povinnosti domáhať riadnou

žalobou o plnenie, nakoľko neodkladné opatrenie nemôže nahrádzať rozhodnutie, ku ktorému by súd dospel v riadnom procesnom postupe po podaní žaloby. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že nemožno odporcovi uložiť povinnosť iba z dôvodu, že navrhovateľ nie je schopný splniť verejný prísľub spustiť určitú službu. Konštatoval, že navrhovateľ ako podnikateľský subjekt musí rátať s určitými možnými problémami pri plnení svojich záväzkov. Nariadenie neodkladného opatrenia bez časového obmedzenia považoval za neprímeraný zásah do postavenia odporcu, ktorý by musel plniť povinnosť na základe navrhovateľom tvrdeného porušenia zmluvných povinností. Vyslovil domnienku, že sa navrhovateľ snaží docieľiť, aby bol schopný splniť svoj verejný prísľub a to za cenu, že nebude prebiehať riadne súdne konanie vo veci samej.

3 Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3Cob/2/2021-191 z 19. februára 2021 (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a navrhovateľovi (správne odporcovi vid' ods. 21 odôvodnenia uznesenia - poznámka dovolacieho súdu) nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že navrhovateľ neosvedčil potrebu neodkladnej úpravy vzťahov medzi stranami a to v rozsahu navrhovaného neodkladného opatrenia. Konštatoval, že nie je jednoznačne osvedčené, že k porušeniu povinnosti došlo, nakoľko porušenie povinnosti je možné konštatovať len na základe vykonaného dokazovania v konaní vo veci samej. Ďalej sa s poukazom na § 387 ods. 2 CSP obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Záverom poukázal na plný úspech odporcu v konaní, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko mu v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

4 Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie navrhovateľ (ďalej aj „dovolateľ“), navrhujúc napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie odvolaciemu súdu, prípadne súdu prvej inštancie, alternatívne ho zmeniť a jeho návrhu vyhovieť. Prípustnosť aj dôvodnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP tvrdiac, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil navrhovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že odvolací súd sa rovnako ako súd prvej inštancie nevysporiadal s dôkazmi preukazujúcimi tvrdenia navrhovateľa, pričom odvolací súd sa okrem toho navyše zákonným spôsobom nevysporiadal ani s návrhom navrhovateľa na doplnenie dokazovania pred odvolacím súdom. Výtýkal obidvom súdom, že absolútne odignorovali dôkazy predložené navrhovateľom, ktoré vyvracajú údajne osvedčené skutkové zistenia súdu, že navrhovateľ údajne „neprevádzkuje vlastnú mobilnú sieť“. Poukázal na to, že v konaní predložil ako dôkaz video ukážky spojenia volaní medzi mobilnou sieťou navrhovateľa a odporcu, z ktorého je zrejmé a nepochybné, že navrhovateľ má funkčnú mobilnú sieť a dokáže realizovať mobilné hovory. Namietal, že sa súdy s týmto dôkazom nevysporiadali a nevysporiadali sa rovnako ani s ďalšími ním predloženými dôkazmi. Odvolaciemu súdu výtýkal, že odignoroval jeho návrh na doplnenie dokazovania zadovážením stanoviska Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb (ďalej aj „úrad“), hoci mu predložil mail predsedu úradu, že úrad vydá stanovisko len na základe požiadavky odvolacieho súdu. Poukázal aj na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 168/2019 z 21. novembra 2019, v ktorom ústavný súd konštatoval, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ústavy. Vo veci konajúce súdy, bez akéhokoľvek odôvodnenia, dôkazy predložené navrhovateľom nevykonali, nevenovali im žiadnu pozornosť a rozhodli iba na základe dva roky starej neaktuálnej analýzy úradu, navyše vykonanej za iným účelom. Poukázal ďalej na rozhodnutie úradu z 31. marca 2021 vydané v konaní medzi navrhovateľom a odporcom vedenom pod sp. zn. 2/OTR/2021, v ktorom úrad rozhodol o tom, že odporca je povinný umožniť prepojenie mobilnej siete spoločnosti Slovak Telekom s mobilnou sieťou spoločnosti Uniphone a pevnou sieťou spoločnosti Uniphone vrátane smerovania volaní a v ktorom úrad konštatuje, že navrhovateľ disponuje infraštruktúrou jadrovej siete (core network) a poskytuje verejnú mobilnú sieť, skutkové vyjadrenia úradu, ktoré sú v príkrom rozpore s jeho pôvodným vyjadrením z analýzy z roku 2018. Poukázal aj na ďalšie rozhodnutia, riešiace dôsledky nevykonania navrhovaného dôkazu z hľadiska prípustnosti dovolania a to stanovisko senátu NS SR z 1. februára 2021, publikované pod č. ZSP 3/2021, uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/205/2019. Upriamil pozornosť na judikatúru najvyššieho súdu,

ktorá konštatuje, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne aj dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05).

5 Odporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť. Poukázal na osobitú povahu konania o nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré neumožňuje, aby súd vykonával dokazovanie štandardné pre základné konanie vo veci samej. O nariadení neodkladného opatrenia súd rozhoduje v skrátenej lehote a bez toho, aby musel vykonať plnohodnotné dokazovanie. Konštatoval, že súdna prax je jednotná v názore, že postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy, alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu nezakladá prípustnosť dovolania (napr. 1Cdo/126/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/12/2015, 4Cdo/191/2011, 5Cdo/43/2013, 6Cdo/95/2012, 7Cdo/179/2014, 8Cdo/346/2014). Vychádzajúc z uvedeného vyslovil názor, že pokiaľ sa v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia neuplatňujú princípy štandardného dokazovania, ale súd vychádza len z osvedčených skutočností nemožno postup súdu, ktorý prijal záver o tom, že navrhovateľ nie je podnikom prevádzkujúcim mobilnú sieť na základe Analýzy VT č. 2 hodnotiť ako postup súdu nad rámec jeho oprávnení, ako pochybenie súdu v procese vykonania a hodnotenia osvedčovaných skutočností a vyvodzovať z neho závery o odňatí možnosti navrhovateľa konať pred súdom v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že navrhovateľ návrh na vykonanie dôkazu predložil až odvolaciemu súdu, hoci mu nič nebránilo, aby takýto návrh predložil v samotnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Navyše za stavu, že už mal z predchádzajúceho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vedomosť o tom, že súdy na jeho postavenie nazerajú práve cez Analýzu VT č. 2. V súvislosti s navrhovateľom predloženým rozhodnutím úradu zo dňa 31. marca 2021 uviedol, že predmetné rozhodnutie nie je právoplatné a odporca voči nemu podal dňa 16. apríla 2021 rozklad, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté.

6 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

7 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom práve dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

10 Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či uznesenie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá

povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. V danej súvislosti upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (napríklad rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018, rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019 a tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017).

11 Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 CSP (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018) len vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonnodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pritom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

12 Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného po skončení konania (pri splnení podmienok ust. § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa ust. § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie NS SR č. k. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019). O takýto prípade ide v prejednávanej právnej veci.

13 V prejednávanej veci navrhovateľ ako dovolateľ tzv. vadu podľa § 420 písm. f/ CSP videl jednak v nevykonaní ním navrhovaných dôkazov, ktoré by podľa jeho názoru mohli mať zásadný vplyv na posúdenie skutkového stavu a ďalej, že vo veci konajúce súdy v odôvodnení rozhodnutí neuviedli, prečo neboli dôkazy, navrhnuté procesnou stranou, vykonané.

14 Z obsahu odôvodnenia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, ktoré tvoria jeden celok, dovolací súd zistil, že súdy poukázali aj na navrhovateľom spochybňovaný dôkaz a to dokument Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb „Analýza relevantného trhu č. 2 Veľkoobchodné služby ukončenia hlasového volania v individuálnych mobilných sieťach“ zo dňa 5. októbra 2018 a „Výhodnotenie pripomienok spoločnosti iPhone, s.r.o. k výsledku analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 2“, pričom nevykonali a ani sa bližšie nevysporiadali s navrhovateľom navrhovaným doplnením dokazovania. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutí je však zrejmé, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol predovšetkým zamietnutý z dôvodu, že súdy nemali osvedčené naplnenie jedného z predpokladov nariadenia neodkladného opatrenia a to potreby bezodkladnej úpravy pomerov účastníkov vo forme navrhovaného predbežného opatrenia, teda nemali za osvedčenú naliehavosť a nevyhnutnosť potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov ešte pred rozhodnutím vo veci samej. Súd prvej inštancie argumentoval tým (ods. 26 odôvodnenia), že nemožno neodkladným opatrením upraviť pomery strán sporu len preto, že navrhovateľ má v pláne spustiť od decembra službu Unimobile a to bez toho, aby mal vyriešené všetky sporné skutočnosti s odporcom. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že nemôže uložiť odporcovi neodkladným opatrením povinnosť len

preto, že navrhovateľ nie je schopný splniť svoj verejný prísľub spustiť určitú službu. Navrhovateľ ako podnikateľský subjekt musí rátať s určitými možnými problémami pri plnení svojich záväzkov. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie stotožnil (ods. 20 odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu).

15 Výhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá musí byť preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Vychádzajúc z odôvodnenia uznesení, ktoré tvoria jeden celok, podľa názoru dovolacieho súdu vyplývajú z nich dôvody, vzhľadom na ktoré súdy dospeli k záveru, že jeden z predpokladov, potreba upraviť bezodkladne pomery účastníkov, nie je osvedčený. Aj dovolací súd poukazuje na obsah návrhu, v ktorom navrhovateľ argumentoval tým, že z dôvodu porušenia povinností odporcom nebudú služby ponúkané navrhovateľom plne funkčné, čo výrazne naruší uvedenie jeho služieb na trh, výrazným ohrozením projektu, negatívnym dopadom na pokračovanie budovania MVNO siete, vplyvom na budovanie prepojení so zahraničnými operátormi, ujmou v podobe vážneho narušenia plánov spojených s uvedením MVNO na trh a narušením celého systému vzťahov, ktoré navrhovateľ uplynulé roky pre tento projekt budoval so zahraničnými partnermi, negatívnym vplyvom na pokračovanie budovania MVNO siete navrhovateľa, nakoľko je nevyhnutné, aby pokračoval v budovaní prepojení so zahraničnými operátormi a aby v súlade s plánom doplnil a rozšíril sieť o ďalšie zariadenie tak, aby bola schopná zvládať očakávaný počet užívateľov. Z odôvodnenia uznesenia vo veci konajúcich súdov je zrejmé, prečo súdy nepovažovali navrhovateľom uvádzané dôvody za majúce taký charakter, aby vyvolávali bezodkladnú potrebu úpravy pomerov účastníkov. So zreteľom na uvedené nedospel dovolací súd k záveru, že by odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (pri jeho spojení s uznesením súdu prvej inštancie) nenaplnilo požiadavky plynúce zo základného práva navrhovateľa na súdnu ochranu. Dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 R 2/2016, podľa ktorého len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 OSP, súčasnosti § 420 písm. f/ CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu sa z vyššie uvedených dôvodov v prejednávanej veci nejedná o takýto prípad.

16 Za situácie neosvedčenia potreby bezodkladne upraviť pomery, ktoré bolo jedným z dôvodov, pre ktorý bol návrh zamietnutý, podľa názoru dovolacieho súdu, skutočnosť, že by súdy aj vyhovelí návrhu na doplnenie dokazovania, prípadne by nevyhovenie návrhu bližšie vysvetlili, by nemala za následok vyhovenie návrhu a neovplyvnila by tak záver konajúcich súdov o nedostatku jednej zo základných podmienok nariadenia neodkladného opatrenia.

17 Dovolací súd však prisvedčil odporcovi, že keďže súd rozhoduje o návrhu v pomerne krátkej dobe podľa § 328 ods. 2 CSP a spravidla bez nariadenia pojednávania, bez výsluchu a bez vyjadrenia protistrany, z procesného hľadiska je zásadným determinantom obsah samotného návrhu, prípadne jeho príloh, čo prirodzene kladie zvýšené nároky na objektívnu presvedčivosť a argumentačnú dostatočnosť návrhu, za obsah ktorého zodpovedá navrhovateľ. Dokazovanie má v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia povahu osvedčovania. To znamená, že súd nemusí dodržať formalizovaný postup štandardného procesného dokazovania.

18 So zreteľom na vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd dovolanie navrhovateľa podľa ust. § 447 písm. f/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

19 Úspešnému odporcovi dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi v celom rozsahu. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.